

Foto: Van Beek Images

Kastcontrole

Tekst Caroline van der Laan, foto's Bert Blommers

Het is april en ik heb al drie weken niet in mijn bijenvolken gekeken. Hoog tijd dus voor een kastcontrole; straks gaan ze nog zwermen. Eerlijk gezegd durf ik niet. Mijn eerste kastcontroles waren een bezoeking; ik was onzeker en onrustig en mijn bijen waren opvliegend en stekelig. Maar het moet tóch.

Ik ga in kleine stapjes. Eerst zet ik mijn doos met imker-spullen buiten. Ik ga weer aan tafel zitten met de kastkaarten en mijn cursusboek om op te schrijven wát ik precies moet doen en hóé ik dat ga doen. Dan trek ik mijn pak aan en ga naar de bijen.

Het probleem met de beroker heb ik gelukkig opgelost. Aanmaakblokjes (de bruine milieuvriendelijke variant, de witte is schadelijk voor de bijen) aansteken, een paar stukjes eierdoos eromheen, wachten tot de vlam eruit slaat en dan doven met tabak. Deksel dicht en hij blijft lang genoeg roken om de kasten ook weer dicht te kunnen maken.

Daar gaan we dan. Deksel eraf en dekplank oplichten. Het valt mee, ze blijven nog zitten. Ik haal het eerste raampje eruit, bekijk het en hang het in een lege zesramer. Ik haal de volgende raampjes eruit. Raampje bekijken, zwermcellen breken en raampje weer terughangen in de kast.

De bijen worden steeds onrustiger. Ik beweeg te snel met mijn hand over de kast, om bij het andere oortje te komen. Mijn hoed zakt voor mijn ogen en met mijn hoofd zwiep ik hem naar achteren. Het raampje in mijn handen beweegt

mee en de bijen vliegen op. Als ik het raampje snel terug wil hangen in de kast valt het half uit mijn handen. Nu zijn de bijen echt woest. Ze vliegen op, zoemen rond mijn hoofd en klitten rond mijn polsen. Gelukkig heb ik een witte imkerbroek aan en mijn leren handschoenen, maar ze komen er toch doorheen.

Ik loop weg, maar ze komen achter me aan. Ik sla op mijn polsen om de bijen weg te krijgen, maar ze zijn hardnekkig. Half in paniek loop ik heen en weer op afstand van de bijenstand, totdat ik niets meer hoor. Nu moet ik nog terug om de kast weer dicht te maken. Snel de raampjes weer op hun plek en de dekplank erop. Ik doe zo voorzichtig mogelijk, maar richt toch een slachting aan. Overal liggen dode bijen. Een stem in mijn hoofd roept "Sorry, sorry" en een andere antwoordt dat ze dan maar niet zo lastig hadden moeten doen. Ik hoop maar dat de koningin niet tussen de gesneuvelden zit. Ik heb haar niet gezien.

Als ik de kastkaart wil invullen, weet ik al niet meer wat ik heb gezien en wat ik bij de volgende controle moet doen. Ik weet wel dat ik hoognodig een kunstzwerm moet maken, maar hoe doe je dat als je de moeder niet kunt vinden?

Zwerm in de boom.

Zwerm vangen in de kieps.

Uit de zon.

Terugblik

Ik leerde omgaan met mijn onhandigheden. Het heeft mij zeker twee jaar gekost voor ik bij een kastcontrole echt kon zien wat er aan de hand was en meteen kon bepalen wat ik moest doen en wat er voor volgende keer op het programma stond. Net als leren autorijden: de eerste keren ben je zo druk met het bedienen van de auto dat je nauwelijks om je heen kunt kijken, laat staan dat je ziet wat er gebeurt. De meest agressieve bijenvolken heb ik verkocht aan een bestuivingsimker die er beter mee om kon gaan dan ik. De andere volken werden steeds rustiger, naarmate ik zelf

rustiger bleef en ze minder verstoorde. Om mijn hoed op zijn plek te houden, heb ik er een elastiekje ingenaaid voor onder mijn kin. Een knijper aan de achterkant schijnt ook te werken. Ik dek de kast af met een theedoek als ik bezig ben, zodat de bijen me niet zien bewegen boven de kast. Het zal best dat een echte imker met blote handen werkt, maar ik word daar alleen maar schrikkerig van. Dat slaat over op de bijen en voor ik het weet, vliegen ze me aan. Ik pak mezelf dus van top tot teen goed in. Als ik toch gestoken word, trek ik de theedoek over de kast en loop ik even weg. Thuis slik ik gauw een hooikoortstabletje tegen de allergische reactie. ●